

▸ Sajó László

Vödörvizek a múltkútból (Esti Kornél hátrahagyott énekei)

behunyom a szememet életem filmje pereg a sötétben
hadd higgyék meghaltam vagy legalábbis nem vagyok magamnál ébren
az emlékezet láncá nyikorog a nyirkos mélybe tekereg
belémizzadok ahogy fölhúzó a múltkútból vödörvizeket
fölejük hajlok nézem magamat vajon az ott ki lehet
a boltba küldtek eltévedtem most már sohasem találok haza
anyu hogyan mondjam hát nem látod nem én vagyok ott az a
fiú ki megjön lopva lefekszik anyu ne mondd hogy ismered
anyu hagyjál le tudok vetközni már nem vagyok kisgyerek
már nagy vagyok már nem vagyok levágják rólam a pizsamát
anyu most hol vagy mindig azt mondtad csak ezt az éjszakát izzadd át
körülöttem vödörvizek már semmi sincs én sem de víz az van
már el se férek anyu dicséj meg egyedül húztam föl én izzadtam
kis kacsa fürdik fekete tócsa a mélybe bukik hogy szomját oltsa

*

a múltkútból föltekerek az összes víz itt van velem átölelem a vödört
rámszólt a nővér vigye ki vagy itt egyszerre igya ki nem bírom mindent magamra öntök
nézem a vödörvizeket a felszínen vajon mi rezeg milyen kép egy fuldokló darázs
és mennyi baszás édes élet a máz egy légy kaparász belül üres a kürtőskalács
magam többé nem álattom eléldegélek haltatón aludj el végleg kisbalázs
itt van a labda meg a síp az erdő a kirándulás
végtelenbe tűnő utazás koszos ablakon kibámulás
ablakfilmkockák amit most látsz először és utoljára látod aztán ki se írják vége
sose ér véget ez az út csak most kezdődik az alagút ki azt hiszi hazajut nem ér ki a fényre
amihez egyszer is hozzáértem itt van elcsomagolva szépen fényes fekete papírböröndben
nincs hol nincs kit nem vár senki nem kérdezi hát veled mi történt semmi kidobáltam
az életem az ablakon mint csirkecombot fasírt májkrém minden megromlott mire megjöttem
az összes villanyt fölkapcsolták ragyog az örök világosság az ablakon túl a halál van
a kivilágított vonat egyre gyorsabban rohan fényes üres kürtőskalácsban

*

már rég nem eszem de *a kedvencedet ezt szereted* csak hoznak
 húsleves daragaluska vadas császármorzsa baracklekvár rámrothad
Cherry Queen anyu süteményei konyakmeggydobozokban
 leeresztett redőnyök mögött örök csönd kanál kés villa pohár nem csörömpöl
 innen nem tudok üzeni neked én már csak a múltkút vödörveit hörpölöm föl
 emlékszem az asztalon jutalom csokitömb aki töm *mindent meg kell enni* kiabál
na még egy kiló ettől meghizol na még egy evő- egy orvosságos kanál
 ez a csend idebenn kietlen kirakatok teli kocsiszínnek csendje
 idehallatszik a ropogás ahogy a portás beleharap a friss retekbe
 zsebeimben kotorász keresi isten az utolsó szotyolát ki nem köpöm nem nyelem le
 életem eszem iszom míg van paprika paradicsom világnagy zsíroskenyeremre
 a héjra tapadt papír alatt még egy falat *letépelem itt van fiam éhen ne maradj*
rá az utolsó korty mondd hogy jó volt nincs jobb a jéghideg vizeknél
 szívpörkölt tarhonyával sok zafittal telepakolva a boncasztal csupasz az éjjeliszekrény

*

áttetsző vödörveket tekerek föl a múltkútból
 bennük ázó tárgynak látszó papírbőrönd egy hörgő csap
 a kakaópille az órarend a péntek egy könnyű nap
 nézem a vizet ki figyeli meg ez mind pont hogy volt
 a rossz zsebóra már akkora por van két mutatója örökre megállt
 ámde perceg a másodpercek körbe-körbe járják a halált
 kell egytálétel és nem ment még el az utolsó metrószereplő
 vödörvízen átlátszó rozsdás lánc gyorsabb az emlékezetnél
 bezárt vegyesbolt egy nap nem volt a vállfán ingem
 mint varrógépfűk titka most ágyamon itt van a világon minden
 írógépszalag személyvonat a föld vizei domborzata
 a kérdés a felelet hogy mehetek mikor haza
 a világ összes csodája fekete zsákba dobálva mint unt játékmat
 engem is bedobtak azt mondták halott vagy a múlt döngőútjában minden szétrohad

*

lássuk mi volt még *száraz tűzi vezeték* borospincék vesztendszűzek a fény a vizen
 és ez már nem lesz így sosem nem lesz teszkó metró sem osan nem lesz semmi sem
 leszállásjelzők összefogdosott környéke minden amit az élet felkínált
 a haldokló felkiált és amit ad még! csak egyszer tapinthatnék egy pinát
 persze jaj meg kell halni! de így nem megszököm innen nem halok meg én nem ezeknek
 hova visznek oda mennék a pizsamazsebemben még lapul egy kezeletlen menetjegy
a varjak problémát okoznak a temetőkből vajon mit de hisz ez döbbenet
 le kell lőni őket hogy a temetőkből a boldogság kék vércsési körözzenek
 ezzel befejezem én *az élet virágos mezején a bú gond nyomor gyomként tenyésznek*
 mondta Gulácsy *ez a művészet* és Lipótmezején a fűvön kente szét a festéket
 ha fél perccel később indulok talán minden másképpen történik és nem vagyok még itt
 vagy ha fél perccel korábban van árnyéka a halálnak és nem nézem ilyen közelről végig
 rács árnyéka ami nincs hullámvonalak szellő mozgatja és a nap
 és láss csodát elmozdul a rács árnyékhálóban egy levél fennakad